

[Lasse Budtz]

at genoptage det, man kalder SALT-processen. Man kan ganske vist ikke godtage SALT II-traktaten, selv om den i praksis efterleves af såvel USA som Sovjet, men man vil gerne videreføre kernevåbendrøftelser, så man eventuelt når frem til en anden SALT II-traktat eller en revision af den gamle, og man har også erklæret sig villig til at starte reelle forhandlinger om de europæiske mellemdistanceraketter, de såkaldte TNF-forhandlinger. Man har desuden erklæret sig parat til at lade dem starte uafhængigt af SALT-processen i øvrigt.

Hvad man ellers mener om præsident Reagans kernevåbenpolitik, så er denne erklærede forhandlingsvillighed dog bedre end en afvisning af forhandlingerne overhovedet.

De europæiske regeringer har ikke lagt skjul på deres ønske om hurtige forhandlinger, og socialdemokratiet glæder sig naturligvis over, at regeringen ved utallige lejligheder har understreget, hvor vigtigt en fortsættelse af kernevåbenforhandlingerne er, og jo hurtigere de kommer i gang, jo større er chancerne for, at vi helt undgår våben som neutronbomben.

Ellemann-Jensen (V):

Det er den amerikanske regerings egen sag, om den vil starte en produktion af neutronbomben. Da den ikke aktuelt har planer om at starte en sådan produktion, er der ikke grundlag for at diskutere sådanne våbens eventuelle placering i NATO-arsenalet, og derfor afviser vi dette forslag.

Hensigten med forslaget er jo tydelig. Hensigten er tydeligvis at skabe kunstige spændinger inden for NATO-samarbejdet, og det giver os endnu en anledning til at afvise forslaget.

Palle Simonsen (KF):

Som det allerede er sagt, er dette forslag overflødigt, men jeg vil da godt for en ordens skyld benytte lejligheden til at understrege, at det må være en suveræn amerikansk beslutning, hvorvidt man vil sætte en produktion af neutronbomben i gang eller man ikke vil det.

Man kan naturligvis, som udenrigsministeren og hr. Lasse Budtz har gjort det, glæde sig over, at man ikke traf beslutning i sin tid om at sætte den i produktion, men jeg synes

nok, det skal siges meget klart, at det er et suverænt amerikansk anliggende.

Når det drejer sig om det andet spørgsmål, som rejstes i folketingsbeslutningen, nemlig en eventuel placering af neutronvåben i Vesteuropa, må man sige, at det er via det første uaktuelt, men det kræver måske, at man også fastslår et andet princip, nemlig dette, at forudsætningen for, at man ikke kommer i en sådan situation, bl. a. også er, at Vesteuropa, herunder Danmark, er parat til at opbygge et tilstrækkeligt konventionelt forsvar, fordi alle ved, at det er en væsentlig betingelse for, at man ikke på et tidspunkt skal blive tvunget til at komme ud for debatten om, hvorvidt der skulle placeres neutronbomber eller andre former for a-våben i Vesteuropa.

Så vil jeg godt sige til udenrigsministeren, at jeg lagde meget vægt på, at udenrigsministeren sagde, at man ikke ensidigt skulle rette blikket mod neutronbomben. Det synes jeg nemlig er meget væsentligt at få fastslået. Jeg husker, at folketingets nuværende formand, tidligere udenrigsminister K. B. Andersen, da vi havde debatten for en 2-3 år siden, netop meget klart sagde, at problemet er atomvåben som helhed, hvoraf neutronbomben kun er et enkelt eksemplar. Jeg synes nok, man kan sige, at der i propagandamæssig henseende har fundet en meget kraftig udnyttelse sted af selve neutronbombens egenskaber; den adskiller sig naturligvis teknisk, men den adskiller sig ikke, hvad dens formåen angår, fra andre dele af a-våbenarsenalet, og det er a-våbenarsenalet, der i sig selv er foruroligende, og ikke spørgsmålet om neutronbomben.

Jeg ser debatten, som den blev ført for år tilbage, og som den nu bliver søgt frisket op igen af de 3 forslagsstillere, som et forsøg på at drive kiler ind i NATO-samarbejdet, og det må vi for enhver pris afvise. Man skulle måske lige føje til, at netop i den verdenssituation, vi befinder os i i disse uger, var det nok det mindst kloge at begynde at lægge kiler ind i NATO-samarbejdet. Vi må altså afvise forslaget.

Halvgaard (FP):

Det er beklageligt, at folketinget dagen før den 9. april, som for de fleste danskere er en sorgens dag, skal beskæftige sig med et forslag som det foreliggende, idet baggrunden